

NENES REBELS.

MADAM C. J. WALKER

CREA UNA EMPRESA

Estrella Polar

NENES
REBELS.

MADAM C.J. WALKER

CREA UNA EMPRESA

Estrella Polar

Títol original: *Madam C. J. Walker builds a business*

© Timbuktu Labs, Inc., 2019

© de les activitats: Wogrammers, 2019

© de la traducció: Núria Artigas, 2020

Text de Denene Millner

Il·lustracions de coberta i interior de Salini Perera

Lettering de la coberta de Monique Aimee i Anilú Zavala

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-18134-34-0

Dipòsit legal: B. 2.571-2020

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció històrica. Hem intentat mantenir la màxima precisió, però alguns dels noms, els personatges, els negocis, els llocs, els actes, els escenaris i els incidents poden haver canviat per adaptar-los a les necessitats narratives.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

La mare va dividir els cabells de la Sarah en tres trossos: un al davant i dos al darrere. La Sarah es bellugava al seient mentre la dona començava des de l'arrel i avançava cap a les puntes. Li encantava sentir els dits de la mare passant entremig dels cabells.

—Estigues quieta, cuca —va dir la dona.

La germana gran de la Sarah, la Louvenia, es va asseure a un costat, gratant-se les trenes acabades de fer. Feia ganyotes a la Sarah fins que la mare va mirar la Lou amb cara severa.

—Ja n'hi ha prou, Lou. Escombra el porxo, si no tens res millor per fer.

La Sarah Breedlove, la petita de cinc germans, era l'esperança de la família. Va arribar al món el 1867, de manera que va ser la primera membre de

la família que va néixer sense el jou de l'esclavitud. Seria la primera d'anar a l'escola.

Tot i que tan sols tenia cinc anys, la darrera collita s'havia ajupit al costat de la mare, el pare, la Lou i els tres germans grans, l'Alexander, l'Owen i en James. Tota la família havia estat collint el suau cotó plantat en unes fileres ben rectes que s'estenien més enllà de l'horitzó. La Sarah recordava haver suat molt sota el sol i que a vegades les parts espinoses de la planta se li clavaven just entre els dits. Tot i això, ella seguia treballant i omplint la bossa, encara que pesés com un mort. Sabia que a casa ho necessitaven per tirar endavant.

Un cop el pentinat va estar gairebé perfecte, la mare va posar la Sarah al llit i li va taral·lejar una cançó de bressol.

—Bonica, demà aniràs a escola. La meva nena ja no collirà més cotó. Seràs molt més gran que tots aquests camps. Més gran que el riu Mississipí.

Aquell pensament va fer somriure la Sarah mentre s'adormia.

Els Breedlove no sempre es podien permetre tot el que necessitaven, com el menjar, les sabates o fer

algunes reparacions a la casa. A l'hivern, el fred es colava entre les esclotxes de les parets de fusta irregulars, on els taulons no sempre encaixaven. Però la collita de cotó d'aquell any havia estat abundant i tots es van poder comprar sabates i vestits nous, i el pare per fi va aconseguir l'oli per reparar la porta que grinyolava. I, el millor de tot, el pare i la mare es van poder casar!

—Costa cent dòlars, fer el nus —deia la mare amb un somriure maliciós mentre remenava el pot de melmelada i el feia dringar—. Saps quants diners hi tinc, aquí?

—Cent! —van cridar la Sarah i la Louvenia alhora, mentre s'acostaven a la mare ballant.

Van celebrar la cerimònia al pati de casa, sota l'aixopluc dels arbres. Els ulls de la mare brillaven mentre, vestida amb les seves millors gales, agafava les mans del pare.

El pastor suava i es ventava mentre llegia el seu llibrot negre.

La Sarah agafava amb força la mà de la Louvenia, d'una banda, i la del seu germà Alexander, de l'altra.

—El pastor sembla que s’hagi empassat una mosca
—va xiuxiuejar.

—Xst! —va mussitar la Louvenia.

El cos de l’Alexander es va sacsejar mentre esternudava per dissimular el riure.

Acabada la cerimònia, van treure unes taules minses i van escampar cadires per la gespa. Tot el barri omplia el jardí i portaven piles de menjar que van fer venir salivera a la Sarah. Un home gran tocava un banjo, assegut en una ombra fresca. Els nens i nenes xisclaven encantats mentre jugaven a picar mans al prat del costat.

Llavors va venir el pastís de la mare: dolç i gruixut, amb guarniments al damunt. La mare en va tallar un tros expressament per a la Sarah. Mentre deixava que el sucre se li desfés a la llengua, la Sarah sentia que la vida, igual que el pastís de la mare, era més dolça que la mel.

El primer dia d’escola, la mare li va embolicar una galeta en un tovalló i l’hi va ficar a la butxaca. Llavors el pare la va acompanyar caminant fins a l’escola.

El cor de la Sarah batejava més ràpid quan va deixar anar la mà del pare i va entrar en una sala poc il·luminada amb uns grans finestrals. Es va dirigir a la mestra i es va presentar:

—Hola, senyoreta. Soc la Sarah Breedlove.

—Caram, hola, Sarah! Encantada de coneixe't.

Jo soc la senyoreta Peacott.

La mestra va acompanyar la nena fins a una taula buida. La Sara va seure en un banc de fusta i va agafar el seu tros de guix. Li encantava l'escola. Li agradava sentir com lliscava el guix per la pissarra. L'entusiasmava aprendre a formar lletres i nombres amb línies i tirabuixons acurats.

Però l'educació de la Sarah es va acabar amb la mateixa rapidesa que havia començat.

Al cap de només tres mesos, l'estat de Louisiana va decidir no gastar més diners en l'escola per als infants negres com ella. Centenars de nens i nenes van tornar a treballar als camps, de manera que no es van poder convertir en polítics, advocats ni empresaris. Ara bé, la Sarah havia après una lliçó valuosa a classe: a somiar en la possibilitat que això succeís.

